

ramme deres Kaldsfæller, de sidste, fordi de nu kunne have en Fortrøstning om, at de ikke ville komme til at staa hjælpeløse paa Nødens Dag, idet Lovgivningsmagten har taget Haand i Hanke her.

Ousen: Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, som nu satte sig, begyndte sit Foredrag med at give en historisk Redegørelse for dette Lovforslags Gang gennem Rigsdagen. Han pointerede stærkt allerede straks i Begyndelsen, at Arbejdet havde staaet paa i lang Tid. For disse Bemærkninger Vedkommende er jeg slet ikke uenig med det ærede Medlem. Hans historiske Redegørelse var fuldstændig rigtig, og hvad det angaar, at Arbejdet har staaet paa i lang Tid, er det jo ogsaa fuldstændig rigtig. Det har nu staaet paa i saa lang Tid, at ogsaa jeg hører til dem, der i høj Grad ønske, at man snart maatte faa noget virkelig positivt ud deraf, men om jeg kan ønske, at der kommer noget virkeligt ud af det foreliggende Forslag med de Indskrænkninger, det har faaet, vil jeg foreløbig lade staa hen. Da der er arbejdet paa Forslaget i saa lang Tid, er det jo saare naturligt, at der ogsaa hos ærede Medlemmer er et Ønske om, at vi nu snart maa være til Ende med Arbejdet, og efter alt, hvad der forlyder, lader det jo ogsaa til, at de ledende Magter, saavel her nede som oppe i det andet Ting, have besluttet, at Forslaget nu skal føres igennem, som det er vedtaget i det andet Ting, uden at der sker nogen som helst Ændring deri hernede. Ja, hvis man kan tro, hvad et Højreblad — det ærede Medlem var jo ogsaa inde paa at tale om, hvad Bladene sige og have sagt — har sagt om denne Sag, skal det endogsaa være saa, at Folketingets Udvalg for Loves sproglige Affattelse allerede har stillet sine Ændringsforslag, saaledes at disse ere gaaede op til Landstinget og blevne vedtagne der, idet man saaledes vilde undgaa, at Forslaget kom op til Landstinget igen. Hvorfor man absolut vilde undgaa det, derom kan jeg selvfølgelig ikke vide noget, men hvis det er Tilfældet, at man hernede har beskæftiget sig med at redigere paa Forslaget, og hvis det er Tilfældet, at det nævnte Udvalg eller enkelte Medlemmer deraf have haft med Forslaget at gøre, drister jeg mig dog til at sige, at det ikke var overflødig, at der endnu en Gang blev redigeret og rettet paa Sproget, og at baade Sprogudvalget og andre toge sig paa at rette paa Forslaget endnu en Gang, før det bliver til Lov. Jeg kan jo allerede pege paa selve Titlen. Efter Titlen

skal det være en Lov om Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde, men der er jo her ingenlunde Tale om nogen Forsikring, det er aldeles ikke nogen Forsikringslov, men — som det ærede Medlem, der nu satte sig, ogsaa gjorde opmærksom paa — en Erstatningslov. Som Forslaget nu foreligger, er ingen tvungen til at tegne Forsikring, det bliver hver enkelt Mands egen Sag, hvorvidt han selv vil løbe Risikoen eller tegne Forsikring for sine Arbejdere. Men naar det er saaledes, kan jeg ikke være saa sikker som det ærede Medlem paa, at Arbejdsgiverne altid ville sørge for at tegne Forsikring; jeg tror, at det baade kan og vil, endogsaa meget ofte, gaa saaledes, at den paagældende Arbejdsgiver netop forsømmer at tegne Forsikring. Det vil meget let gaa saaledes, at han raisonnerer som saa: det er gaaet godt hidtil, og det vil nok gaa godt ogsaa i Fremtiden, og i alt Fald kan du godt løbe an derpaa; og imens han løber an derpaa, indtræffer Ulykkestilfældet. Jeg synes ikke, at dette er saa aldeles utænkeligt; tværtimod, jeg synes, at det er meget nærliggende, at noget saadant ikke alene kan tænkes, men ogsaa finder Sted i det praktiske Liv. Men naar det nu gaar saaledes — og jeg føler mig aldeles overbevist om, at det i mange Tilfælde vil gaa saaledes — at Arbejdsgiveren undlader at tegne Forsikring, ja, saa beror det, om den tilskadekomne faar noget, naar Ulykken har ramt ham, jo udelukkende paa, om den paagældende Arbejdsgiver ejer noget eller ej. Ejer den paagældende ikke saa meget, at han derved er i Stand til at dække den Kapital, hvortil Arbejderforsikrings-Raadet anslaar Erstatningen for Ulykkestilfældet, sker der det ganske simple, at saa faar den forulykkede enten ingen Ting eller i alt Fald ikke mere, end der kan blive tilovers hos den paagældende Arbejdsgiver, naar hans Ting ere blevne realiserede. Dette er først meget uheldigt for den tilskadekomne, hver Gang noget saadant indtræder; men selve Bestemmelsen, synes jeg, er ogsaa meget uheldig for den paagældende Arbejdsgiver, idet man jo meget godt kan tænke sig, at den nævnte Bestemmelse vil kunne skade vedkommendes Kredit. Som der nys blev gjort opmærksom paa af det ærede Medlem for Ringkøbing, har den tilskadekomne Arbejder en Fortrinsret; hans Ret til Erstatning gaar forud for visse Fordringer — man kan vel kalde dem de uprilegerede Fordringer. Naar man nu ser hen til f. Eks. smaa Haandværkere eller smaa indu-